

4/3/2016. Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός:

Κριτική θεώρησης της πορείας του Οικουμενικού Διαλόγου.

Ο Άγιος Ιουστίνος (Πόποβιτς, +1 Ιουνίου) διείδε την κατάληξιν των οικουμενιστικών σχέσεων. Ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ απεμακρύνθη από το Π.Σ.Ε. το 1961. Ο καθηγητής Ιωάννης Καρμίρης εδήλωσε το 1953: η άνευ όρων συμμετοχή της Ορθοδοξίας εις δογματικά συνέδρια δεν είναι σύμφωνος προς την διδασκαλίαν των επτά Οικουμενικών Συνόδων και των μεγάλων Πατέρων αυτής.

Εις την Σχολήν Γονέων Κατερίνης, την 22αν Φεβρουαρίου 2016, ωμίλησαν ο π. Γεώργιος Μεταλληνός και ο Μοναχός π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης. Ο μεν πρώτος προέβη εις μίαν κριτικήν θεώρησιν του οικουμενισμού, ενώ ο π. Αρσένιος παρουσίασε προβλήματα της ετοιμαζομένης Πανορθόδοξου Συνόδου με βάσιν τις επιστολές προς την Ιεράν Σύνοδον του Αγίου Ναυπάκτου, του Αγίου Λεμεσού και του Καθηγητού Δ. Τσελεγγίδη. Εις την συνέχειαν δημοσιεύεται το **κείμενον του π. Γεωργίου Μεταλληνού:**

1. Η τραγωδία του σχίσματος (1054) και η οδυνηρή παράτασή της, ως και οι καταθλιπτικές πολιτικές εξελίξεις στον χώρο της Ανατολής, λειτούργησαν ως προϋπόθεση μιας σειράς διαλογικών προσπαθειών για την αποκατάσταση της ενότητας, με την επιστροφή των αιρετικών - σχισματικών στο ένα και αδιαίρετο εκκλησιαστικό σώμα για την σωτηρία τους: Με τις αιρέσεις και τα σχίσματα το ένα και αδιάτμητο εκκλησιαστικό σώμα, ως σώμα του Ιησού Χριστού, δεν διαιρείται, αλλά -κατά τον ιερό Χρυσόστομο- **«το σεσηπός εκκόπτεται»**. Ο διάλογος ανήκει στην ουσία του αυθεντικού Χριστιανισμού, έχει δε εισαχθεί και εξαγιασθεί από τον ίδιο τον Δημιουργό στον ανθρώπινο βίο. «Δεύτε διαλεχθώμεν» λέγει ο Θεός (Ησ. 1, 18) στο πλάσμα Του. Η λατρεία μας, άλλωστε, είναι ένας συνεχής διάλογος Πλάστου και πλάσματος για την σωτηρία του ανθρώπου, όπως και η «ατομική» προσευχή. Την οδό του διαλόγου με τα αποσχιζόμενα από το Σώμα του Χριστού τέκνα της ακολουθεί η Ορθοδοξία.

Μετά το μεγάλο σχίσμα (1054) και ως τον 15ο αιώνα έγιναν, μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής Χριστιανοσύνης - Ορθοδοξίας δηλαδή και Παπισμού - περισσότεροι από 11 διάλογοι, με κορύφωση την Σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-39), που απεδείχθη ψευδοσύνοδος - ουνιτική και αιρετική και γι' αυτό την απέρριψε η Ορθοδοξία, ενώ ο Παπισμός προσπαθεί αιώνες τώρα να την επιβάλει στην Ορθόδοξο Ανατολή.

Οι προ της αλώσεως (1453) ενωτικοί διάλογοι ήσαν καταδικασμένοι σε αποτυχία από την γένεσή τους, διότι κινητήρια δύναμή τους ήταν η πολιτική στοχοθεσία της διασώσεως του Βυζαντινού Κράτους και των συνδεομένων με αυτό υλικών συμφερόντων. Αυτό -τηρουμένων των αναλογιών- **είναι ευδιάκριτο και στις σημερινές οικουμενι(στι)κές σχέσεις, με τη σχετικοποίηση της Πίστεως και την «Χρήση» της από τους διαλεγόμενους, για την εξυπηρέτηση «σκοπιμοτήτων κοσμικού χαρακτήρος, επιβαλλομένων από την Νέα Παγκόσμια Τάξη (Νέα Εποχή - New Age), που τελικά κατευθύνει και τους διαχριστιανικούς και τους διαθρησκειακούς διαλόγους προς πραγμάτωση της «Πανθρησκείας» και την επίτευξη της «Παγκοσμιοποίησης».**

2. Προσπάθειες διαχριστιανικού διαλόγου έγιναν και μετά την άλωση (1453), στην διάρκεια της δουλείας. Η στάση της Ορθοδοξίας, σ' όλη την διάρκεια της δουλείας (οθωμανοκρατίας και λατινοκρατίας), υπαγορευόταν από την Πίστη στον Χριστό και την αγάπη προς την (σώζουσα) Αλήθεια, και όχι από την πολιτική κατάσταση, όπως θέλουν οι «επιφανείς» οικουμενιστές μας. Η υπόδουλη Ρωμιοσύνη εγνώριζε την αποχριστιανοποιημένη «Δύση» περισσότερο και αυθεντικότερα από όσο οι ουνιτίζοντες ημέτεροι σήμερα, που οι αγαπολογικές σχέσεις οδηγούν σε **συσκότιση της συνειδήσεως και συνεχείς υποχωρήσεις.**

Τα βασικά πορίσματα της έρευνας για την στάση των Ορθοδόξων, και μάλιστα του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου, κατά την δουλεία, μπορούν να συνοψισθούν στα εξής:

α) Η Ορθόδοξη Εκκλησία από τον 15ο ως τα τέλη του 19ου αιώνα παρέμεινε αμετακίνητη στη στάση της απέναντι στον δυτικό χριστιανισμό, τον Παπισμό και τον Προτεσταντισμό (Λουθηριανισμό, Καλβινισμό, κ.λπ.) και τον Αγγλικανισμό, που χαρακτηρίζονται σαφώς ως αιρέσεις και αποσχίσεις από τη Μία Εκκλησία, την Ορθοδοξία.

β) Εκφράζεται θετικά η ορθόδοξη εκκλησιαστική πίστη και αποκρούονται οι πλάνες των δυτικοχριστιανικών Ομάδων, διότι έχουν στερηθεί τον χαρακτήρα της Εκκλησίας.

γ) Παραμένει, έτσι, ακμαία η ορθόδοξη αυτοσυνειδησία, κατά την οποία **«ο μικρόν τι τούτων παραβαίνων ως σχισματικός και αιρετικός κατακρίνεται και αναθεματίζεται και ακοινώνητος παρά πάσι λογίζεται»**. Δεν πρόκειται για αθεμελίωτη εχθρότητα, αλλά για ομολογία της αληθείας.

δ) Ομολογείται, επίσης, χωρίς περιστροφές, ότι **«αυτή μόνη η των Ανατολικών Ορθοδόξων (πάλαι μεν Ελλήνων, νυν δε Γραικών και Νέων Ρωμαίων δια την Νέαν Ρώμην καλουμένων) Χριστιανών πίστις εστίν αληθής μόνη ακραιφνεστάτη»**.

ε) Μόνη, συνεπώς, παραδεκτή βάση της εκκλησιαστικής ενώσεως είναι η απόλυτος «ενότης της πίστεως και η ομοφροσύνη στην πίστη των Αποστόλων, και των Πατέρων, στην Αγία Γραφή και στις Οικουμενικές Συνόδους, κατά την σχετική δήλωση του Αγίου Μάρκου: **«Εν τοις θείοις δόγμασιν ουδαμού χώραν έχει ποτέ οικονομία ή συγκατάβασις»**.

στ) Η στάση αυτή κορυφώνεται με την εν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδο του 1895, η οποία απήντησε στον Πάπα Λέοντα ΙΓ΄ που εκάλεσε τους Ορθοδόξους σε ένωση, ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι **«η Εκκλησία των επτά Οικουμενικών Συνόδων και των εννέα πρώτων αιώνων του Χριστιανισμού, επομένως η μία, αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία, στύλος και εδραίωμα της αληθείας»**. Συνεπώς, η ένωση πρέπει να γίνη **«εν τω ενί κανόνι της πίστεως και επί του θεμελίου της αποστολικής και πατροπαραδότου διδασκαλίας»**. Ειδικά ο Παπισμός χαρακτηρίζεται **«Εκκλησία των καινοτομιών, της νοθεύσεως των συγγραμμάτων των εκκλησιαστικών Πατέρων και της τε αγίας Γραφής και των όρων των αγίων Συνόδων»**. **«Ουδέποτε εθεωρήθη ο Επίσκοπος Ρώμης ως η ανωτάτη αρχή και αλάνθαστος κεφαλή της Εκκλησίας»**.

Σήμερα οι υψηλόβαθμοι Οικουμενιστές θεωρούν τον Πάπα (και ως αιρετικόν) κανονικό Επίσκοπο της Εκκλησίας της Ρώμης, που χαρακτηρίζεται «αδελφή Εκκλησία», όπως δηλαδή τα Ορθόδοξα Πατριαρχεία!

3. Η αταλάντευτη αυτή στάση της Ορθόδοξης Εκκλησιαστικής Ηγεσίας απέναντι στην ετερόδοξη Δύση άλλαξε επίσημα στις αρχές του 20ου αιώνα, επί πατριαρχίας Ιωακείμ του Γ (†1912). Η ασυνέχεια αυτή γίνεται αντιληπτή και μόνο με την σύγκριση των δογματικό-συμβολικών κειμένων, από το 1902 και εξής, με εκείνα του 19ου αιώνα.

Αυτό όμως σημαίνει, ότι εγκαινιάζεται στο εθναρχικό Κέντρο μία νέα στάση απέναντι στην αποκρουόμενη ως τότε Δύση, κατά το πνεύμα του φιλοδυτικισμού και των «οικουμενικών σχέσεων». **Το κύριο σημείο αναφοράς δεν θα είναι πλέον η Ανατολή, αλλά η Δύση, με ό,τι αυτή εκφράζει**. Η αλλαγή αυτή οριοθετείται από τρία σπουδαία Κείμενα του Οικουμενικού Θρόνου, την Εγκύκλιο του πατριάρχου Ιωακείμ Γ το 1902, το Διάγγελμα του 1920 και την Εγκύκλιο του 1952. Η πρώτη πραγματοποιεί το οικουμενιστικό άνοιγμα στην Δυτική Χριστιανοσύνη, ενώ τα άλλα έχουν καθαρά προγραμματικό χαρακτήρα, εγκαινιάζοντας και προωθώντας την πορεία προς τον Οικουμενισμό με την «Οικουμενική Κίνηση».

Η συμμετοχή μας σ' αυτήν οδήγησε στις σημερινές ελεγχόμενες από την ορθόδοξη συνείδηση σχέσεις. Την επελθούσα αλλαγή μαρτυρεί η χρησιμοποιούμενη γλώσσα. Οι «αναδενδράδες», όπως χαρακτηρίστηκαν οι δυτικές χριστιανικές ομάδες το 1902, γίνονται το 1920 «Εκκλησίες», κάτι, βέβαια, που επαινείται από τους Οικουμενιστές, δικούς μας και ξένους. Αυτό όμως σημαίνει προοδευτική εξίσωση των δυτικών Ομολογιών με την Μία Εκκλησία, την Ορθοδοξία. Στο σημείο αυτό **είναι περισσότερο ειλικρινής ο Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄, όταν το 2008 αρνήθηκε στον Προτεσταντισμό τον χαρακτήρα της «Εκκλησίας», την Ορθοδοξία δε χαρακτήρισε «ελλειμματική», διότι δεν αποδέχεται το πρωτείο του.**

Με το Διάγγελμα του 1920 το Οικουμενικό Πατριαρχείο προσέφερε τον καταστατικό χάρτη για την στάση, που όφειλε να τηρήσει στο μέλλον η ορθόδοξη παράταξη μέσα στην Οικουμενική Κίνηση. Αν η Εγκύκλιος του 1902 άνοιξε τον δρόμο για την συμμετοχή μας στην Οικουμενική Κίνηση, το Διάγγελμα του 1920 προετοίμασε την είσοδό μας στο ΠΣΕ.

Κατά τον καθηγητή Χρήστο Γιανναρά, η Εγκύκλιος *«υποκαθιστά ή αποσιωπά την αλήθεια της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας και του υπαρκτικού μυστηρίου της σωτηρίας, για χάρη της κοινωνιστικής και πιετιστικής αντίληψης ενός ιδεολογικού χριστιανισμού, μια και σ' αυτή «δεν υπάρχει ούτε υπαινιγμός της αλήθειας» (Αλήθεια και ενότητα της Εκκλησίας, Αθήνα 1997, σ. 196 επ.).*

Η επί Πατριάρχου Αθηναγόρα Εγκύκλιος του 1952 λειτούργησε ως ολοκλήρωση και επισφράγιση της προγραμματισμένης αυτής πορείας. Γι' αυτό μεγάλοι ορθόδοξοι Θεολόγοι, όπως ο Ιωάννης Καρμίρης και ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, παρά την αφοσίωσή τους στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, δεν παρέλειψαν να εκφράσουν τον δισταγμό τους στα ανοίγματα αυτά και τις επιφυλάξεις τους για τις μέσω αυτών δρομολογηθείσες εξελίξεις.

Ο μεν π. Φλωρόφσκυ το 1961 απομακρύνθηκε από το ΠΣΕ, ο δε Ιωάννης Καρμίρης (το 1953) δηλώνει περίφροντις από τις εξελίξεις: *«Είναι προφανές ότι η ανεπιφύλακτος και άνευ όρων συμμετοχή (της Ορθοδοξίας) εις δογματικά συνέδρια και η οργανική σύνδεσις αυτής μετά πολυαρίθμων ποικιλωνύμων Εκκλησιών και Ομολογιών και αιρέσεων επί βάσεως δογματικής και εκκλησιολογικής εν τω Παγκοσμίω Συμβουλίω των Εκκλησιών θα εσήμαινε παρέκκλιση από της υπό του Πατριαρχικού Διαγγέλματος του 1920 χαραχθείσης γραμμής **περί συνεργασίας αυτής μόνον εν τοις ζητήμασιν του Πρακτικού Χριστιανισμού** και γενικώς δεν θα ήτο σύμφωνος προς τας θεωρητικές αρχάς της Ορθοδοξίας και την μακραίωνα παράδοσιν αυτής, ως και την διδασκαλίαν και πράξιν των επτά Οικουμενικών Συνόδων και των μεγάλων Πατέρων αυτής».*

Στην Εγκύκλιο του 1952 το Οικουμενικό Πατριαρχείο λέγει, ότι *«διά της άχρι τούδε συμμετοχής της εις την παγκριστιανικήν Κίνησιν η Ορθόδοξος Εκκλησία εζήτησε κυρίως, ίνα γνωρίση και μεταδώ τοις ετεροδόξοις τον πλούτον της πίστεως, της λατρείας και της οργανώσεως αυτής, και την θρησκευτικήν άμα και ασκητικήν αυτής πείραν, πληροφορηθή δε και αυτή τας νέας μεθόδους και αντιλήψεις της εκκλησιαστικής ζωής και δράσεως αυτών».* Φοβούμενος όμως την σχετικοποίηση της πίστεως, αισθάνεται την ανάγκη ο Ιωάννης Καρμίρης να υπογραμμίσει: *«**Η συμμετοχή των Ορθοδόξων... και η συνεργασία... έχει την έννοιαν κοινωνίας αγάπης και ουχί κοινωνίας εν τη δογματική διδασκαλία και τοις μυστηρίοις.**».*

4. Τους αληθινούς στόχους όμως του διαχριστιανικού Οικουμενισμού δεν διστάζουν να ομολογούν διακεκριμένοι Ιεράρχες του Οικουμενικού Θρόνου, όπως ο Θυατείρων Γερμανός (Στρηνόπουλος), αναφερόμενος δια μακρών στο Διάγγελμα του 1920, το οποίο και συνέταξε μαζί με άλλους καθηγητές της Θεολ. Σχολής της Χάλκης. *«**Είναι ανάγκη, είπε, να συνειδητοποιήσουν οι Εκκλησίες ότι εκτός από την ενότητα, υπό την στενή της λέξεως έννοια..., υπάρχει και μία άλλη, πιο περιεκτική έννοια της ενότητος, κατά την οποία όλοι όσοι παραδέχονται την θεμελιώδη διδασκαλία της αποκαλύψεως του Θεού εν Χριστώ,***

και αποδέχο-νται Αυτόν ως Σωτήρα και Κύριο, θα έπρεπε να θεωρούν ο ένας τον άλλο ως μέλη του ιδίου σώματος και όχι ως ξένους»... «Χωρίς να εισχωρήσουμε στην εξέταση των δογματικών διαφορών, που χωρίζουν τις Εκκλησίες», πρόσθεσε ο Θυατείρων, **«πρέπει να καλλιεργήσουμε αυτήν ακριβώς την ιδέα της ευρυτέρας ενότητας...»**. Είναι φανερό εδώ η θεωρία περί «διευρυμένης Εκκλησίας», που απαιτεί την περιθωριοποίηση της πίστωσης και του σωτηριολογικού χαρακτήρα του δόγματος, σ' αντίθεση με την αποστολική και πατερική παράδοση, όλων των αιώνων.

Καθαρότερα όμως τον σκοπό της Οικουμενικής Κινήσεως έδωσε ο επίσης διακεκριμένος Ιεράρχης του Οικουμενικού Πατριαρχείου και εκ των πρωτεργατών της, πρώην Αμερικής Ιάκωβος σε συνέντευξή του το 1999 στο περιοδικό ΝΕΜΕΣΙΣ: **«Πρώτον με επίκρναν οι πόλεμοι και δεύτερον η σχετική αποτυχία του Οικουμενικού Διαλόγου, ο οποίος απέβλεπε στην ένωση ή την προσέγγιση των Εκκλησιών, και κατόπιν γενικότερα όλων των θρησκειών»**. Είναι μια έντιμη ομολογία για τις επιδιώξεις της Οικουμενικής Κινήσεως και την διασύνδεσή της με τον πανθρησκειακό Διάλογο, αλλά και τις στοχοθεσίες της Νέας Εποχής, για την επίτευξη της Πανθρησκείας.

Υπεύθυνη όμως και αντικειμενική κριτική στην Οικουμενική Κίνηση έχει ασκήσει ο όσιος Ιουστίνος (Πόποβιτς), χαρακτηρίζοντας τον Οικουμενισμό με τον ακόλουθο τρόπο:

«Ο Οικουμενισμός είναι κοινόν όνομα δια τους ψευδοχριστιανούς, δια τας ψευδοεκκλησίας της Δυτικής Ευρώπης. Μέσα του ευρίσκεται η καρδιά όλων των ευρωπαϊκών Ουμανισμών με επικεφαλής τον Παπισμόν. Όλοι δε αυτοί οι ψευδοχριστιανισμοί, όλαι αι ψευδοεκκλησίαι, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία αίρεσις παραπλεύρως εις την άλλην αίρεσιν. Το κοινόν ευαγγελικόν όνομά των είναι η παναίρεσις». Και διερωτάται:

«Ήτο άραγε απαραίτητον η Ορθόδοξος Εκκλησία, αυτό το πανάχραντον Θεανθρώπινον σώμα και οργανισμός του Θεανθρώπου Χριστού, να ταπεινωθή τόσον τερατωδώς, ώστε οι αντιπρόσωποί της Θεολόγοι, ακόμη και Ιεράρχαι, να επιζητούν την οργανικήν μετοχήν και συμπερίληψιν εις το ΠΣΕ; Αλλοίμονον, ανήκουστος προδοσία».

Ο Άγιος Ιουστίνος μπόρεσε να διίδει την κατάληξη των οικουμενιστικών σχέσεων, που κορυφώθηκαν στις **αποφάσεις του Βalamand (1993)** (=κατάφαση της παπικής αιρέσεως ως αδελφής Εκκλησίας και της Ουνίας, που συμμετέχει επίσημα στον Διάλογο) και του **Porto Allegre (2005)** (= αποδοχή της προτεσταντικής Εκκλησιολογίας), αλλά και **στην καταξίωση de facto της «βαπτισματικής Θεολογίας», «της κοινής διακονίας»** χωρίς ενότητα πίστωσης, της «διευρυμένης Εκκλησίας» και του «πολιτιστικού πλουραλισμού».

Ο Οικουμενισμός σ' όλες τις διαστάσεις και εκδοχές του έχει αποβεί αληθινή βαβυλώνιος αιχμαλωσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου και όλων σχεδόν των τοπικών ηγεσιών της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Η καύχηση και ο αυτοθαυμασμός των Οικουμενιστών μας «για μια δήθεν νέα εποχή, που άνοιξε το Οικουμενικό Πατριαρχείο με τις πατριαρχικές Εγκυκλίους των ετών 1902 και 1920», δεν δικαιώνονται, διότι **«αυτό που κατορθώθηκε είναι να νομιμοποιήσουμε τις αιρέσεις και τα σχίσματα του Παπισμού και του Προτεσταντισμού»**. Αυτό είναι το κατασταλαγμένο συμπέρασμα του αγαπητού αδελφού π. Θεοδώρου Ζήση, το οποίο αδίστακτα προσυπογράφω.

5. Είναι, λοιπόν, φανερό, ότι ο Οικουμενισμός αποδείχθηκε πλέον ως εκκλησιολογική αίρεση, ως ένας **«δαιμονικός συγκρητισμός»**, που επιδιώκει μία ομοσπονδιακή ενότητα της Ορθοδοξίας με την δυτική αιρετική πανσπερμία. Έτσι όμως, η Ορθοδοξία δεν επηρεάζει σωτηριολογικά τον μη Ορθόδοξο κόσμο, διότι έχει εγκλωβισθεί αυτή, στα πρόσωπα των κατά

τόπους Ηγεσιών της, στις παγίδες του Οικουμενισμού, που κατεργάζονται την φθορά και την αλλοτρίωσή της.

Αντί λοιπόν, η εκκλησιαστική Ηγεσία μας, να ακολουθεί το παράδειγμα των Αγίων μας Πατέρων στη διαφύλαξη της Ορθοδοξίας, ως της μόνης δυνατότητας σωτηρίας ανθρώπου και κοινωνίας, πράττει ακριβώς το αντίθετο: συμφύροντας την Ορθοδοξία με την αίρεση, στα όρια του Οικουμενισμού, και ουσιαστικά καταξιώνοντας την αιρετική πλάνη, **επιφέρει την άμβλυση των κριτηρίων του Ορθοδόξου πληρώματος και στερεί και αυτό και τον κόσμο από την δυνατότητα σωτηρίας.**

Με αυτό τον τρόπο απορρίπτονται οι άγιοι Πατέρες και η διδασκαλία τους, με την ανατροπή της πίστεως και πράξεως της αρχαίας Εκκλησίας. **Η «μεταπατερικότητα», δηλαδή, είναι στην ουσία της αντιπατερικότητα**, διότι η προτεσταντίζουσα αυτή κίνηση αποδυναμώνει την πατερική παράδοση, χωρίς την οποία η Ορθοδοξία παραμένει αθωράκιστη στην δίνη του Οικουμενισμού και την εξυπηρέτηση των σχεδίων της Νέας Εποχής. Και για να παραφράσουμε τον Ντοστογιέφσκυ: «Χωρίς Πατέρες όλα επιτρέπονται!»! Κατά τον Άγιο Γρηγόριο όμως τον Παλαμά, **«τούτο ἐστίν ἀληθῆς εὐσέβεια, τὸ μὴ πρὸς τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀμφισβητεῖν».**

Ορθόδοξος Τύπος, 4/3/2016